

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2012 roku powódka A. L. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.314,09 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (pozew, k. 3-8).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 43-45).

Postanowieniem z dnia 4 marca 2013 roku zawieszono postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. i podjęto z udziałem ogólnego następcy prawnego pozwanej – Towarzystwa (...) S.A. w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2011 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. B.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

(dowód: okoliczność niesporna)

Uszkodzony pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) został oddany w dniu 28 października 2011 roku do zakładu naprawczego. Naprawa została zakończona w dniu 9 listopada 2011 roku i w tym samym dniu pojazd został wydany poszkodowanej.

(dowód: okoliczność niesporna; oświadczenie serwisu naprawczego – k. 19)

W okresie od dnia 31 października 2011 roku do dnia 9 listopada 2011 roku M. B. użytkowała pojazd zastępczy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajęty od A. L., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...), na podstawie umowy najmu samochodu zastępczego nr INS 705/2011/10/31 (...) z dnia 31 października 2011 roku. Czynsz najmu pojazdu zastępczego za okres do 7 dni wynosił 240 złotych netto za każdą rozpoczętą dobę, zaś powyżej 7 dni – 200 złotych netto za każdą rozpoczętą dobę.

(dowód: umowa najmu samochodu zastępczego nr INS 705/2011/10/31 (...) k. 12-13; pełnomocnictwo – k. 14; protokół zdawczo – odbiorczy – k. 20)

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 października 2011 roku M. B. przelała na rzecz A. L. wierzytelność – prawo do odszkodowania przysługującą jej z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy, w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 18 października 2011 roku, zarejestrowaną w (...) spółce akcyjnej w W. pod nr (...), celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z tytułu zwrotu kosztów za wynajem pojazdu zastępczego (umowa najmu samochodu zastępczego nr INS 705/2011/10/31 (...)).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 października 2011 roku - k. 17; pełnomocnictwo – k. 14)

Umowę najmu pojazdu zastępczego oraz umowę przelewu wierzytelności podpisał w imieniu A. L. P. L. na podstawie pełnomocnictwa z dnia 1 stycznia 2010 roku.

(dowód: pełnomocnictwo – k. 14)

W dniu 30 listopada 2011 roku A. L. wystawiła na rzecz M. B. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.214 złotych brutto tytułem zapłaty czynszu za wynajem pojazdu zastępczego marki O. (...) w okresie od dnia 31 października 2011 roku do dnia 9 listopada 2011 roku, tj. 9 dni.

(dowód: faktura VAT nr (...), k. 21)

A. L. zgłosiła roszczenie do (...) spółki akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2.214 złotych brutto tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia 30 marca 2012 roku (...) Asekuracja Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. przyznała odszkodowanie w wysokości 899,91 złotych brutto.

(dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania, k. 31)

Przeciętny zakres czynszów najmu za jedną dobę w klasie samochodów compact zawierał się w 2011 roku w W. w przedziale 110-150 złotych netto.

W przypadku wypożyczalni oferujących wynajem w systemie kredytowym stawki wynosiły od 54 EUR netto do 300 złotych brutto za 1 dobę.

W przypadku wypożyczalni oferujących wynajem samochodów w systemie z kaucją stawki wynosiły od 85 złotych do 200 złotych za 1 dobę.

(dowód: opinia pisemna biegłego sądowego S. Ż., k. 122-123; opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. Ż. – k. 171-183; opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. Ż. – k. 209-211)

Na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. Towarzystwo (...) S.A. w W. wstąpiła z dniem 28 grudnia 2012 roku we wszystkie prawa i obowiązki spółki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W..

(dowód: odpis pełny KRS – k. 139-144)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz opinii biegłego sądowego S. Ż..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy

lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC za sprawcę szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych zdarzenia, swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę oraz ważności umów najmu pojazdu zastępczego i przelewu wierzytelności. Wypłaciła zresztą przed procesem część żądanej pierwotnie przez powódkę odszkodowania.

Pozwana w sprzeciwie zakwestionowała wyłącznie wysokość przyjętej stawki czynszu najmu wskazując, że powinna ona zostać ustalona na podstawie średniej stawki występującej na rynku. Okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albowiem stawka czynszu najmu pozostaje tak długo w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, jak długo mieści się w granicach stawek obowiązujących na lokalnym rynku. Należy zwrócić uwagę na fakt, że nie ma w polskim ustawodawstwie obowiązku naprawiania szkody w sposób najtańszy, czy też przy uwzględnieniu średniej stawki: szkoda ma zostać naprawiona przede wszystkim w sposób zupełny. Nie oznacza to, rzecz jasna, dowolności przy wyborze cen albo stawek czynszu najmu; chodzi raczej o wybór takiego sposobu naprawienia szkody, który zapewni naprawienie szkody za kwotę nie odbiegającą w sposób rażący od kwot rynkowych (analogicznie Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 11 grudnia 1998 roku, I CKN 385/97 oraz w wyroku z 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. w OSN z 2003 roku, nr 5, poz. 64).

W konsekwencji zmodyfikowano tezę dowodową dla dowodu z opinii celem ustalenia stawek czynszu najmu występujących na lokalnym rynku w lipcu 2011 roku. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego S. Ż., przeciętny zakres cenowy wynajmu za jedną dobę samochodu w klasie aut compact zawierał się w 2011 roku w W. w przedziale cen 110-150 złotych netto. Należy mieć jednak na uwadze, że z pierwszej uzupełniającej opinii biegłego wynika, że na rynku lokalnym działają również wypożyczalnie stosujące wyższe stawki, przy tym w przypadku podmiotów oferujących najem w tzw. systemie kredytowym stawki te dochodzą do 300 złotych brutto za jedną dobę. W odpowiedzi na zarzuty pozwanej biegły w drugiej opinii uzupełniającej wskazał, że różne koszty prowadzenia działalności gospodarczej powodują stosowanie przez wypożyczalnie różnych stawek czynszów najmu, a rynek motoryzacyjny akceptuje stawki stosowane przez poszczególne wypożyczalnie. W konsekwencji biegły stwierdził brak podstaw do wykluczenia z porównania niektórych wypożyczalni, np. działających przy lotniskach i hotelach. Opinia biegłego jest opinią logiczną, jasną i opartą na wiedzy i doświadczeniu biegłego. Po złożeniu przez biegłego drugiej opinii uzupełniającej żadna ze stron opinii nie kwestionowała, nie wносиła o sporządzenie kolejnej opinii uzupełniającej lub dopuszczenie dowodu z innego biegłego. W konsekwencji należało uznać, że stawka stosowana przez powódkę (200 złotych netto za 1 dobę) mieści się w przedziale stawek rynkowych.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek od zasądzonej na rzecz powódki kwoty Sąd oparł na treści art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka nie wykazała daty, w jakiej zgłosiła roszczenie pozwanej. W związku z tym należało przyjąć, że zgłoszenie roszczenia nastąpiło w

dniu 19 grudnia 2011 roku, tj. w dniu, gdy zostało sporządzone przez pozwaną pierwsze pismo stanowiące odpowiedź na zgłoszone roszczenie (k. 22). Uzasadnione było więc żądanie zasądzenia odsetek od dnia 19 stycznia 2012 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z i § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Na koszty te, poniesione przez powódkę, składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 66 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 180 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano zwrócić pozwanej kwotę 339,54 złotych tytułem niewykorzystanej części zaliczki na opinię biegłego.